

Čistá láska

Číslo 3

Listopad 2006

Mnoho milostných vztahů nevede k manželství - pohlavní styk před manželstvím je manželstvím bez manželství.

kardinál Suenens

Z obsahu:

Jak se máme oblékat? ♥ Ta pravá – ten pravý ♥ Zkušenosti a praxe
♥ O modlitbě ♥ Horoskopy ♥ Citáty ♥ Vtipy

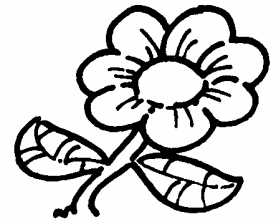
Květ na smetišku

Při jedné nedávné akci pro mládež se kromě jiného také mluvilo o Čisté lásce. Ti, kdo tam byli, byli pozváni, aby se zamysleli, zda i oni nechtějí do Čisté lásky patřit. Někteří z nich se pak přišli nahlásit se zájmem o vstup a další říkali, že o tom budou uvažovat. Jak už se to stává, byli tam i takoví, kteří říkali: „To není nic pro mě. Vím, že by se tak mělo žít, ale já do toho nejdu...“ Měli své důvody. Mnohdy je mi jasné, že už jen ochota žít podle zásad Čisté lásky by mohla někomu totálně nabourat jeho životní styl...

Někteří žijí podle zásad Čisté lásky soukromě a nenacházejí sílu k tomuto veřejnému rozhodnutí a jiní snad časem teprve pochopí, že pravá svoboda není v překračování Božího zákona, který nám Stvořitel vložil do srdce.

Tím víc mě překvapilo a potěšilo, že ke konci onoho setkání mládeže se přišla nahlásit do Čisté lásky jedna slečna, kterou už delší dobu znám. Co mě na tom udivilo? Právě to, že pochází z rodiny, která hodnoty Čisté lásky vůbec nežije a ani nerespektuje. Toto děvče má ve svém nejbližším okolí příklady všeho jiného, jen ne čisté lásky. A přece ona sama chápe, že pro sebe chce něco jiného, lepšího. Není pro ni lehké v tomto prostředí obstát a bojovat denně o čisté srdce, ale kdo to má dnes lehké?

Když jsem nad jejím rozhodnutím přemýšlel, vzpomněl jsem si na vyprávění jednoho známého, který líčil svůj překvapující zážitek. Při svých toukách přírodou narazil na kraji města na velké smetišť. Všechno páchlo, kazilo se a spíše vzbuzovalo v člověku odpor než chuť vstoupit na tuto divokou skládku. Přesto onen známý na to hnusné smetišť zašel. Proč? Zahlédl totiž krásný květ, který rostl na jedné hromádce odpadků. Skutečně – v tom odpuzujícím prostředí rostla květina, krásně kvetla, a dokonce i velmi příjemně voněla. Na smetišti vyrostl květ, za který by se nemusela stydět žádná botanická zahrada... A možná že právě na smetišti ještě víc vynikla jeho krása...

Když na smetišti může vykvést krásný květ, pak i v naší době plné všech možných hříchů a nedobrých vzorů a idolů může vykvést nejen jeden květ Čisté lásky, a snad i květ svatosti. Odvahu být květem i v prostředí, které tomu nepřeje, přeji všem našim čtenářům.

P. Marek Dunda

Můj Pane, myslím, že na mne můžeš být pyšný. Zatím jsem dnes nezhrěšil, nezaklel, neublížil živému tvorů, neměl nemravnou myšlenku ani touhu. Jsem ti za to velice vděčný. Ale za pár minut musím vstávat, a pak asi budu opravdu dost potřebovat tvou pomoc!

Ta pravá – ten pravý

Hovořil jsem s několika mladými lidmi, jak si představují dobré manželství. Jeden odpověděl: „A ono něco takového ještě existuje?“

Je to zajímavý vývoj: za stará byla volba partnerů pro manželství záležitostí rodičů. Ti rozhodovali podle vlastního uvážení – jaká je rodina, jaké majetkové poměry. Snoubenci se před svatbou sotva uviděli, natož poznali. Dnes si vybírají mladí sami, koho chtějí. Považujeme to za velký pokrok. Čím to, že jejich volba dopadá často doslova katastrofálně, takže se manželství někdy stává postrachem místo vyvrcholením mládí?

Příčiny jsou zhruba dvě: jednak nejsou mladí pro manželství sami dost připraveni, za druhé neumějí dobře volit, vybírat partnera.

Mladí lidé vstupují dnes do tzv. „zralého“ věku zpravidla ještě nevyzrálí, nehotoví. A kdo nezná sám sebe, kdo nerozumí sám sobě, jak si má rozumět s tím druhým? Proto je především nutno mladým pomáhat, aby se pro manželství dobře připravili. Příprava je nepřetržitý proces, který začíná už v dětství vytvořením zdravých základních návyků a pokračuje až do dospělosti.

Druhá příčina je v tom, že mladí neumějí rozumně vybírat partnera. Jestliže demokratická forma našeho života dává mladým lidem právo, aby si sami partnera volili, pak toto právo nese s sebou také závazek a zodpovědnost.

Během známosti se mají mladí navzájem: 1. POZNAT, 2. VYZKOUŠET a na základě tohoto poznání se 3. VYCHOVAT, dovychovat.

Poznat se, vyzkoušet se. Zde se dělavají největší chyby. Měsíce spolu chodí, ale nevědí o sobě o moc víc, než že „on je bezva“, že si jsou sympatičtí. Přijdou už na faru ptát se na svatbu a ona ani neví, jakého je on vlastně náboženství. Ví jen, že ho má ráda. Jenže sám erotický vztah pro celý život nestačí. Musí tu být navíc i shoda rozumová, shoda v názorech na základní otázky života.

Jedinou spolehlivou zkouškou byla a zůstává i dnes zkouška času. Dostatečně dlouhá známost, aby se navzájem před sňatkem vyzkoušeli. Sňatek po příliš krátké známosti se zpravidla brzo ukáže jako ukvapený.

Kdy jsou dva zralí pro trvalý vztah? Je nutno, aby žena měla k muži hlubokou úctu a důvěru, aby se s ním cítila bezpečně. Naproti tomu musí muž cítit hluboký obdiv k duši ženy: proto má mít žena víc jemnocitu, mírnosti, vkusu. Muž se má ptát, zda tato dívka, s kterou má známost, může být opravdu srdcem jeho rodiny. Žena se má ptát, zda tohoto chlapce bude moci uznávat za hlavu rodiny, zda on jí opravdu bude. Bezhlavá manželství nejsou schopna života a manželství s dvěma hlavami také ne.

Pozoruj chování svého milého v rámci rodiny. Jak se chová k sestře, bratrovi, k vlastní mamince, tak se bude chovat za tři měsíce po svatbě k tobě. I celé ovzduší rodiny ti mnoho poví. Jak se chovají k sobě navzájem? Mají se rádi, nebo se stále kritizují? Pomáhají si navzájem ochotně a bez řečí? Dovede se tvůj nápadník klidně koukat, jak se

druhý s něčím pachtí, aniž ho napadne jít pomoci? Nepatří mezi muže, kteří se kasají svou silou, ale když dojde na věc, tak je přepadne lenóra?

Jak se chová ve společnosti? Zná míru, když přijde na stůl víno? Zná čas, kdy skončit a jít spát, nebo miluje partie jako: „Nepůjdem dom až ráno v šest?“

Rozumí své práci, má ji rád, nebo na ni stále jen znechuceně láteří? Je dobrým kamarádem, snáší se s ostatními?

Vyhýbej se typům „prvních milovníků“, kteří mají pocit, že jsou neodolatelní dobyvatelé srdcí – jejich samolibý sebeobdiv by brzo umožil obdiv tvůj.

Chlapec by si měl umět všimnout i například toho, jaký pořádek má ta jeho ve svých věcech, ve své kabelce. Zda je jí samozřejmostí dát věci na své místo. Je jí vaření běžnou prací – nebo od něho pohrdavě utíká? Umí si sama něco zašít, udělat, nebo má obě ruce levé? Co by si s nimi počala, až bude mít ošetřovat děti?

Jaké má záliby? Má smysl pro krásu, pro přírodu, pro hudbu, pro dobrou knihu? Budete si mít o čem vykládat? Nenudíte se spolu, nemusíte hledat, o čem hovořit? Nuda je rakovinou manželství, a dva, kteří nemají společné záliby, jsou jak dva tahouni, které spojuje jen společná kára dětí a starostí o domácnost. A to je pro pěkné manželství málo.

Dovedeš si představit svého chlapce jako dobrého tátu? Víte, ono stát se otcem je snadné, ale být dobrým otcem je těžké.

Je také třeba bezpečně zjistit, zda ten druhý je zdravý. Soucit s nemocným je krásná ctnost, ale žádný důvod k sňatku. Bovet říká, že lze ze soucitu za někoho nasadit život, ale že nelze ze soucitu si někoho vzít. To by měla zvlášť dobře slyšet děvčata. Láska ze soucitu je falešná, zkarikovaná, nepřirozená láska, a to se pak v manželství mstí na obou stranách; oběma se tím těžce ublíží.

A ještě jedno je nezbytné: znát toho druhého i ve špatné náladě. Jaký je, když se rozlobí. Už Benjamin Franklin řekl, že když snoubenec polije své dívce nové šaty červeným vínem nebo si jí sedne na klobouk, pozná o její povaze víc než po deseti svatebních nocích.

Když začal uvažovat o ženění Charles Darwin, šel na to s obvyklou vědeckou důkladností. Na list papíru udělal dva sloupce kladů (děti, domov, je milá, krásně se umí smát atd.), ale na straně „proti“ byl přesto sloupec delší (ztráta času, večer asi nebudu moci číst, peníze, omezení svobody). Nakonec však oba sloupce podtrhl a napsal pod to: „Žádný strach, kamaráde, jsou i šťastní otroci, jde se na to.“

Bez téhle odvahy by všechno zkoumání, zkoušení bylo na nic. Kdo se neodváží, nevyhraje. Ale nevyhraje také, kdo neváží pečlivě, neuvažuje.

Manželství ze sebevětší lásky zůstává vždy a po všem uvažování rizikem. Ale kdo ví, že láska není žádné perpetuum mobile, že se musí stále živit, živit z věčných zdrojů milosti Boží, z důvěry v Boží pomoc a oporu, ten ať se toho po zralé úvaze s důvěrou odváží.

Ladislav Simajchl: Láska pod lupou, vydal FATYM

Blahoslavení manželé – Ludvík a Marie

„obyčejný život žitý neobyčejně“

Tato slova pronesl papež Jan Pavel II., který poprvé v dějinách církve blahorečil dne 21. října 2001 současně oba manžele žijící na přelomu 19. a 20. století. Dva tisíce let musely uplynout od svatby v Káně Galilejské, aby papež mohl vyhlásit, že dva křesťané dosáhli manželstvím svatosti.

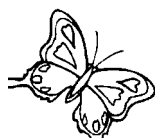

Kdo, kde, co

O Ludvíkovi a Marii Beltrame Quttrocchi je třeba nejprve říci, že se tu nejedná o svaté, jaké nám běžně představují životopisy, tj. obklopené nějakou zázračností a mimořádností. Manželé nezaložili žádnou řeholi, neprožívali nezvyklé mystické zážitky, nežili v krajní chudobě ani se nerozhodli pro „útek ze světa“, ale s odvahou a věrností uskutečňovali úkol, který jim svěřil Bůh: milovali se a starali se o sebe navzájem i o své děti, čímž se přičiňovali o růst Božího království na zemi. Na jejich životě se podepsaly dvě světové války, fašismus, hnutí odporu a budování válkou zničené země.

Ludvík se narodil 12. ledna 1880, Marie 24. června 1884. Dne 25. listopadu 1905 přijali svátost manželství v bazilice Panny Marie Větší v Římě. V manželství se jim narodily čtyři děti: Filip (stal se diecézním knězem, blahoreční svých rodičů se dožil ve věku 96 let), Stefani (vstoupila do řehole sester benediktinek), Cezary (vstoupil do řehole trapistů) a Henrika (kvůli slabému zdraví nemohla vstoupit do řehole, zasvětila se však Bohu tím, že zůstala až do konce u svých milovaných rodičů).

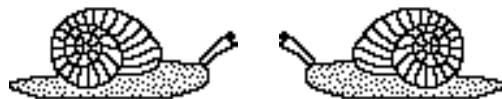
Praktický život

Navenek vedli Ludvík a Marie život obvyklý pro zámožnou římskou rodinu intelektuálních měšťanů první poloviny 20. století. Ludvík udělal kariéru ve své profesi jako uznávaný právník, dosáhl vysokého postavení. Marie se zase starala o dům a čtyři děti (měla služku i guvernanku), věnovala se charitativní činnosti typické pro zámožné dámy. Jezdili na dovolenou, přijímali hosty, navštěvovali divadlo, operu. Je možné říci, že vedli život podle zvyků a zásad vlastních pro svou dobu a podle svého prostředí. Vynikali však velkou vzájemnou láskou, která stále rostla a sílila.

Oba manželé se aktivně účastnili všech důležitějších událostí v životě církve. Nebáli se nových sdružení a spolků, snažili se poznat, porozumět a podporovat různé, často novátorské způsoby k oživení víry v rodině, ve farnosti, v zaměstnání a uprostřed přátel. Rytmus jejich všedního života se vyznačoval prací, společnou modlitbou, denní mší

svatou a svatým přijímáním, což v tehdejší době bylo něčím mimořádným u katolíků – laiků. Před odchodem na mši svatou četl muž nahlas liturgické texty daného dne. Teprve po mši si dali políbení s přáním dobrého dne, posnídali a začali svou práci. Den končili společnou modlitbou růžence. Neizolovali se od světa, navštěvovali a přijímali návštěvy příbuzných a přátel, ale netajili se svým bohatým duchovním životem, povzbuzovali ostatní k zamyšlení nad otázkami víry a setkávali se i s nevěřícími, což vedlo k jejich obrácení. Jejich dům byl otevřen pro všechny. Žili podle rady, kterou vyslovil papež Benedikt XV.: „Svatost spočívá vlastně jedině ve shodě s vůlí Boží vyjádřené neustálým a velmi důkladným plněním povinností svého stavu.“

Jednota ve dvou

Vzájemná láska k sobě a k bližním jim nikdy nebyla překážkou k lásce k Bohu na prvním místě. Ovšem tato láska k Bohu ještě více sjednocovala je samotné. Jejich duchovní život byl vždy nasměrován na Boha. Lásku spojující Ludvíka a Marii vyjádřil Jan Pavel II. pěkným termínem „jednota ve dvou“. Praktikovali ji více než 46 let – až do roku 1951, kdy Ludvík umírá. Marie přežila svého manžela o 15 let. Liturgická vzpomínka na blahoslavené manžele není slavena v den jejich smrti, jak je tomu u jiných svatých, protože data jejich smrti jsou odlišná, ale v den přijetí svátosti manželství, tedy 25. listopadu.

Po smrti Ludvíka napsala Marie vzpomínky na jejich manželství. Pro ilustraci jednu uvádíme: „Dva lidé po uzavření svátosti manželství začínají žít jediným životem, a proto co kterýkoliv z nich učiní nebo rozhodne – bude se týkat obou. Jestliže touží po svatosti jeden z nich, může to realizovat jen za pomoci druhého, ne proti němu. Aby byla zkon-solidována jednota života v manželství, nesmí žádný z manželů toužit „osamoceně“ po svatosti, které se snadněji dosahuje ve dvou.“

Poselství

Poselství manželů Marie a Ludvíka žijících na přelomu 19. a 20. století je stále aktuální. Jejich život byl velmi obyčejný, i když prožívaný mimořádným způsobem. Dnes člověk dost nechápe, v čem spočívá heroičnost ctností, ale ještě více nechápe, jaké jsou povinnosti jeho stavu. Svatý otec Jan Pavel II. stále učil, že obnova lidstva může přijít hlavně přes posílení a proměnu rodiny. Ani kněz, ani řeholník nedovedou tak hluboce proniknout do prostředí světa, jako to dovedou manželé. Když posvěcují sebe, posvěcují svět. Nemůžeme mechanicky napodobovat jejich život, neboť každý člověk je neopakovatelnou individualitou, ale můžeme sledovat jejich cestu od oltáře, před kterým si dali slib, k oltáři, k jehož cti byli povýšeni, abychom to přizpůsobovali našim životním podmínkám. Naši otcové a matky – to jsou svatí dosud nekanonizovaní.

zpracováno podle: Henryk Misztal: Svatí a blahoslavení laici

Pro holky: Jak se máme oblékat?

Oblečení nám pomáhá vyjadřovat naše lidství, náš vkus. Ne nadarmo se říká, že „šaty dělají člověka“. Málo dívek a žen si uvědomuje, jaký „účinek“ vyvolávají svým oblékáním u mužů. Některé si to uvědomují a dokáží toho patřičně zneužívat, jiné naopak svou nevědomostí mohou napáchat nemalé škody. Když stylem svého oblékání „uloví“ nějakého muže, který jim právě na toto naletí, jsou z toho obvykle nakonec nešťastné, protože je našel někdo, kdo hledal jen vhodný nástroj na ukojení svých vášní. Jsou potom zaskočené a velmi zklamané.

Zatímco ženy „zabírají“ spíše na slova, u mužů je na prvním místě zrak. Z toho vyplývá, že jako ženy máme svůj díl odpovědnosti za chování mužů. To však v žádném případě neznamená, že musíme chodit pouze v korzetech, kalhotách či sukních dlouhých minimálně po kotníky. Náš úkol spočívá v něčem jiném: najít správnou míru. Jak krátkou si mohu dovolit sukni? Jak hluboký výstřih? Mohu nosit šaty na ramínka?

Na tyto otázky a stovky jiných neexistuje žádná univerzální odpověď, stejně jako neexistuje „katolická móda“. Je třeba pečlivě a upřímně hledat měřítko sama pro sebe. Věřící dívky

by si měly vybírat to, co je pro ně slušivé, pohodlné, módní. Lišit by se měly jen v tom, že nemusí slepě následovat módní trendy a přizpůsobovat se jejich diktátu, a také v tom, že oblečením nevysílají nadbytečné sexuální podněty ke klukům. Je omyl si myslet, že krásná dívka může být jen ta, která toho na sobě moc nemá.

Speciálně pro dívku má oblékání také funkci estetickou. Ta by měla zrcadlit tu část dívčí osobnosti, která je neopakovatelná. Krása je Boží dar a je třeba s ní nějak pracovat. Dvoje velmi podobné šaty ušité ve stejném stylu působí naprosto odlišně. Tajemství rozdílu spočívá většinou jen v několika centimetrech hloubky výstřihu, šíře ramínek či délky rozparku.

Přirozený ostych zakotvený v nás už od dětství nepatří do starého železa. Naopak slušní kluci si nás váží, když je zbytečně nedráždíme, a všimnou si toho, že si dovedeme cenit samy sebe.

JCB

Deset zlatých pravidel modlitby

„Chtěl bych to zase zkusit s modlitbou, ale nevím jak...“ napsal kdosi v dopise. To zní nadějně. Pro všechny, kteří mají podobné přání a jimž záleží na tom, aby se naučili modlit, uvádíme několik pravidel.

1. Předkládej svůj život Bohu

Chceš-li se modlit, pak se modli svůj život! Pokus se předložit Bohu všechno, co tě tlačí, tísní, těší, zatěžuje, znepokojuje, co tě pronásleduje ve snu. Není přítom zapotřebí mnoha slov. Ukaž Pánu své srdce, rozryté útrapami, těžkostmi a starostmi, srdce, na němž druzí zanechali své stopy. Strasti a velké utrpení, strach a zklamání nemají být jen místem setkání se sebou samým. Mají se stát místem setkání s Bohem.

2. Vyčleň si na modlitbu pravidelný čas

Neměli bychom všechno ponechávat náhodě. Určitý řád je pro modlitbu dobrý a prospěšný: například ráno a večer. Jestliže začneme den modlitbou, budeme mít více síly k zvládnutí svých denních úkolů. Jestliže jej modlitbou zakončíme a předložíme Bohu všechnu tíhu dne uplynulého i všechny starosti dne zítřejšího, budeme mít více síly k odpočinku a spánku.

3. Opakování uklidňuje

Člověk je vázán zákonem rytmu. Opakování modliteb nemá uspávací, nýbrž uklidňující účinek. To platí především o růženci, ale i o jiných základních křesťanských modlitbách. Tyto modlitby by se nám měly stát druhou přirozeností.

4. I roztržitá modlitba je modlitbou

Člověk není pánem svých myšlenek, pocitů a přání. Můžeme a máme se „snažit“ být s Pánem, ale starosti se nedají „zaplašit“ a odehnat. Potlačování problémy nevyřeší, jen vytváří nové. Bůh nás přijímá takové, jací jsme. Rozhodující je dobrá vůle. „Už přání modlit se je modlitbou,“ říká francouzský spisovatel Georges Bernanos.

5. Hledej vnější i vnitřní ztišení

Ztišení je nepostradatelné. Najdi si nějaké „osamělé místo“, kde tě aspoň na určitou dobu nebude nikdo a nic rušit. Uč se ztišení – klidným dýcháním, zavřenýma očima, správným držením těla, pohledem na obraz (který ti něco říká) nebo myšlenkou, že Bůh

se k tobě nyní – při modlitbě – obrací se vši pozorností a ptá se tě: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“

6. Modli se také tělem

Člověk není složenina těla a duše, nýbrž jejich jednota. Kdo se modlí pouze „duší“, pouze hlavou, ten je brzy v koncích, zvláště když chápe modlitbu výlučně jako „rozhovor s Bohem.“ Můžeme se modlit i „tělem“: stát znamená být v pohotovosti, klečet znamená být bezmocný, sedět znamená přijímat. Může být dokonce i modlitba vleže: člověk přeruší veškerou aktivitu a vystaví se Božímu pohledu.

7. Potřebujeme pevně formulované modlitby

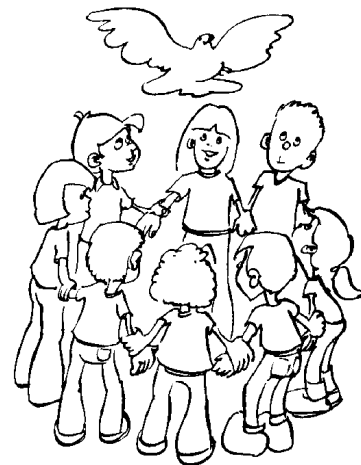
V životě každého člověka jsou těžké chvíle, kritická období. Člověk nemá vždycky tolik tvůrčí síly, aby měl stále co „říci“. Potřebuje pevně formulované modlitby, v nichž objeví sám sebe – se svými radostmi i starostmi, vítězství i porážkami. Pomocí těchto modlitebních předloh, například žalmů, můžeme předstoupit před Boha v takovém rozpoložení, v jakém se opravdu nacházíme.

8. Nezanedbávat modlitbu

Modlíme-li se jen tehdy, když k tomu máme chuť, modlíme se sobecky. Rozhodující je, zda dokážeme objevovat podněty k modlitbě. Cožpak nemáme dostatek příležitostí děkovat Bohu za to či ono, co jsme od něho přijali? Nemohla by snad být myšlenka na poslední hodinku důvodem, abychom zcela spontánně navázali rozhovor s Bohem?

9. Je dobré modlit se společně

Ve dvou, ve třech nebo ve čtyřech jde modlitba (často) lépe. Aspoň tu a tam bychom se měli modlit společně. V modlitbě může nést každý každého.

10. Modlitba je milost

Existuje „milost modlitby“. Přejeme si, aby nám Bůh dal pocítit svou blízkost. To se stane nejspíše tehdy, budeme-li v sobě mít obraz Boha, který se v nás bude odrážet a bude nás formovat. Člověk žije obrazy, které se do něj odrážejí a formují ho. Bůh k nám hovoří a představuje se nám v Bibli: Bůh je ten, který vede, ten, který se mne ujímá takového, jaký jsem. Vždycky má pro mne čas, napjatě naslouchá, jako bych pro něj existoval jen já sám.

zpracováno podle: Reinhard Abeln, Anton Kner: Jak se máme modlit?

Zkušenosti a praxe

Idea čisté lásky nás oslovuje už spoustu let, a tak když jsme byli vyzváni k napsání příspěvku pro tento občasník, rozhodli jsme se zavzpomínat na dobu naší známosti.

Začali jsme spolu chodit, když mně bylo 23 a manželovi 29 let. Tedy žádní zelenáči.

Mohli jsme si tenkrát říct, stejně jako mnozí, že rozumu máme dost a můžeme si dělat, co chceme. Bohu díky jsme špetku rozumu po-brali, a tak jsme chtěli, aby naše známost „trochu vypadala“ ne před lidmi, ale před Bohem. Hned na začátku jsme si řekli, že se sexuální životem určitě počkáme až po svatbě. Zpočátku to byla pohoda. Měli jsme si tolik co povídat, i když jsme se před tím znali. Časem to bylo stále těžší. Vzájemný vztah se prohlu-

boval a byli jsme k sobě stále více přitahováni. Věděli jsme, že je brzy myslet na svatbu, ale zároveň jsme cítili, že potřebujeme v našem vztahu nějakou výraznější oporu, abychom vytrvali. Nechali jsme se inspirovat jedněmi známými, kteří se nedávno zasnoubili.

I přes rozpaky obou rodin, které nevěděly, co od této slavnosti očekávat, jsme měli na svátek Božího milosrdenství zasnuby v kostele. Slíbili jsme si, že se budeme za sebe modlit, děkovali jsme Bohu za dar, kterým je pro nás ten druhý, a prosili jsme za dar sebeovládání, abychom došli k manželství v čistotě. Také jsme chtěli jeden druhého pravdivě poznat, ocenit jeho přednosti a vyrovnat se s nedostatky. Slíbili jsme si, že pokud to nedokážeme, tak se čestně rozejdeme.

Ani pak samozřejmě nezmizely problémy, nevypařila se vzájemná přitažlivost, možná právě naopak, ale s pomocí Boží jsme za půl roku s „čistým štítem“ slavili svatbu.

I dnes po čtyřech letech si říkáme, že to tenkrát stoprocentně stálo za to. Jsme za toto období vděční a čerpáme z něj v náročnějších chvílích.

Jana a Karel

„...Každý mi říká a nadává, že jsem strašně blbá holka, protože jsem ještě neměla žádného kluka. Mně když se zeptá nějaký kluk, jestli s ním chci chodit, tak se mi třeba i líbí, je moc hodnej, ale já řeknu, že nechci, že mám ještě čas. S tím časem je to pravda, ale rodiče si hlavně myslí, že je to zase kvůli tomu, že chodím do kostela. Tak je to pravda, chci žít čistě, ale rodiče by to nikdy nepochopili...“

z dopisu jedné nejmenované náctileté slečny

Horoskopy

Skoro v každém časáku najdeš horoskop. Můžeš si přečíst, jak se máš chovat, čeho se máš vyvarovat a jestli tě čeká úspěšný milostný život. Ale je to normální, věřit nějakému postavení hvězd či planet?

O co jde?

Horoskop patří do astrologie. Na rozdíl od astronomie, která se věnuje čistě vědeckému zkoumání vesmíru, astrologie vychází z přesvědčení, že nebeská tělesa výrazným způsobem ovlivňují náš život a že je možné například z postavení hvězd při narození člověka vyčíst jeho charakter či dokonce osud. Málokdo si uvědomuje, že se jedná pouze o hloupou zábavu a s pravdou to nemá nic společného.

Mohou nás hvězdy ovlivnit?

Odpověď tě asi překvapí: ano, mohou. Když je hodně slunečních erupcí (a Slunce je přece hvězda!), může to na psychiku některého člověka působit záporně. Může být nervózní, podrážděný atp. Blízkost Měsíce zase způsobuje příliv a odliv... je mnoho vztahů a vlivů ve vesmíru, kterým se můžeme pokusit porozumět, a to patří do oborů astronomie a kosmologie. To však neznamená, že náš životní osud se podřizuje hvězdným seskupením, jako bychom byli pouze pod jejich vlivem.

Proč jsou horoskopy tak oblíbené?

Člověk sice rozluštil mnoho záhad vesmíru i sebe sama. Stále však pociťuje, že je závislý na věcech, kterým nerozumí, které ho nějak přesahují. Stává se, že prožívá velikou nejistotu, zmatek a strach, zvláště pokud jeho víra v Boha zakrněla nebo odumřela. Zcela jasně si uvědomuje, že si svůj život, zdraví, vztahy a úspěch nemůže natrvalo zajistit. A pak se stává, že čím větší má bohatství, tím větší obavy o zítřek se mu honí hlavou. Čím těžší má svědomí, tím větší strach má ze smrti. Čím více žije jen pro sebe, tím více je vnitřně prázdný a slabý.

Pak je jasné, že hledá bezpečí a útěchu, kde se dá. Už nechte horoskopy jen pro ukrácení dlouhé chvíle, ale se skutečnou pověřivostí. Je schopen věřit i těm nejzoufalejším předpovědím.

Je to normální, věřit hvězdám...?

Může se stát, že když si někdo ráno přečte v horoskopu, že se má ten den pohádat se svým kamarádem, tak i kdyby byl celý den bez problémů a

v pohodě, stejně se večer stane, že si hádku s kámošem nakonec sám vynutí, protože je to tak přece v horoskopu. Je opravdu nerozumné a pod lidskou důstojnost číst horoskopy a věřit něčemu, co nám řekly hvězdy. A je to až k smíchu, když někdo řekne, že jsem měl dnes úspěšný den, protože to bylo v horoskopu. Ale hvězdy za nás přece nic neudělají. To my sami se musíme snažit.

Budme originální!

V horoskopech lidé hledají radu pro své každodenní rozhodování, ale také sebepoznání a sebejistotu. Tyto věci však můžeme hledat a nacházet daleko přirozenějšími způsoby.

Velice důležití jsou přátelé, kteří nás dokáží povzbudit, ale dovedou i jasně říci, co děláme špatně. Taky je něco na tom, když slyšíme, co nám řeknou naši nepřátelé, protože i v jejich představách o nás bývají střípky pravdy. Důležité jsou i chvíle samoty, kdy jsme jen sami se sebou a s Bohem. Právě tam se vynořuje to, čím žijeme.

Antické přísloví praví: „Poznej sám sebe.“ Pokud jsme na cestě pravdivého sebepoznání, stáváme se schopnými brát život do svých rukou a dobře se v něm rozhodovat.

z časopisu IN!

Ničím se neznepokojuj, ničím se nermuť, všechno pomíjí, Bůh se ale nemění. Máš-li v srdci Boha, nic ti nechybí, jeho láska stačí.

sv. Terezie z Avily

Po hodině náboženství, kdy se probíral příběh o Adamovi a Evě, se zeptá třináctiletý chlapec otce: „Tati, řekni mi, jak jsem se vlastně narodil?“

„No víš,“ začal otec, „čáp tě přinesl z velkého rybníka, položil k matce do postele a štlípl ji do nohy. Tekla jí krev, a proto musela přes týden zůstat v posteli.“

Aby zjistil další podrobnosti, zeptá se chlapec matky: „Mami, pověz mi, jak ses vlastně narodila a jak jsem se narodil já?“ Matka mu vypráví přesně stejnou povídku, načež chlapec, aby věděl opravdu všechno, zajde ještě za dědečkem. „Dědo, řekni mi, jak ses narodil a jak se narodila tvoje dcera?“ A potřetí slyší stejnou historku.

Večer si zapíše do deníku: „Po pečlivém shromáždění informací zjišťuji, že v naší rodině po tři generace nedošlo k pohlavnímu styku.“

Občasník Čistá láska vytiskl A.M.I.M.S Vranov nad Dyjí – Přímětice – Bítov. Neprodejně. Náklad 300 kusů. Vyšlo v listopadu 2006. Redakce: Jana Brabcová, Pavel Julinek. Veškeré náměty, nápady, články a připomínky zasílejte na adresu redakce: Jana Brabcová, Zadní Zhořec 9, 594 44 Radostín nad Oslavou; email: JBrabcova@seznam.cz; tel: 774 335 688.

Zájemci o bližší informace ohledně Čisté lásky se mohou kontaktovat na adrese: Lída Juřenová, Višňové 79, 671 38; email: ludmilajurenova@seznam.cz; tel: 728 583 852, +421910413284